

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.792 van 21 februari 2002
in de zaak A. 82.179/XIV-3483.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 26 januari 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 1998 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 november 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 28 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MESSENS die, loco F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT,

die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE die, loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 29 oktober 1996 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 8 november 1996 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 30 november 1998 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat ze besluit tot het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bedrieglijk karakter motiveert als volgt:

“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er tegenstrijdigheden aanwezig zijn tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen. Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze in de periode dat ze geen vast werk vond (1991-1993) verschillende keren werd aangevallen. Op het Commissariaat-generaal haalde ze geen problemen aan in die periode en verklaarde ze dat haar problemen herbegonnen toen zij in 1993 voor een kiosk begon te werken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat zij enkele maanden zonder problemen in de kiosk had gewerkt, op het Commissariaat-generaal beweerde zij echter dat het slechts een week duurde alvorens B. haar had gevonden en de problemen begonnen. Verder beweerde zij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij door de baas van de kiosk ontslagen werd, op het Commissariaat-generaal verklaarde ze dat ze de job had opgegeven. Over het laatste incident vlak voor haar vertrek verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit een dag na haar ontmoeting met B. was en dat zij toen op zwaarwichtige wijze werd geslagen, terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde dat het een week na haar ontmoeting met B. was en dat zij niet geslagen was.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij het volgende uiteenzet:

“(…)

De zagezegde tegenstrijdigheden zijn te wijten aan het feit dat de tolk in wezen de juiste taal van verzoekster niet sprak, waardoor tijdens (de) vertaling duidelijk één en ander is misgelopen.

Dat bovendien de periode voor verzoekster een zeer chaotische periode was, waarbij hij in wezen op de vlucht was van her naar der wegdook en zich verborg voor de autoriteiten die hem wilden inlijven in hun leger.

Verzoekster heeft zich op 26.10.1998 aangeboden op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en heeft een duidelijke en gemotiveerde verklaring gegeven.

Dat verzoekster diverse objectieve publicaties voorlegde en thans voorlegt die de vervolging ook nog op heden van Joden bewijst.

Bovendien waren deze getuigenissen nieuwe elementen die de geloofwaardigheid van haar verklaringen bevestigen.

In haar beslissing dd. 30.11.1998 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze stukken niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (...).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.

(...);”

2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat de verzoekende partij niet aantoont op welke wijze en in welke mate er fouten zouden zijn gemaakt in de vertaling, noch aanduidt in welke fase van de procedure fouten zouden zijn gemaakt, dat de verzoekende partij haar verklaring ondertekende zonder formulering van enig voorbehoud en evenmin een opmerking maakte omtrent het al dan niet begrijpen van de tolk; dat zij voorts nog stelt dat de verzoekende partij tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal geen enkel stuk heeft neergelegd m.b.t. de vervolging van Joden in haar land van herkomst, ook geen objectieve publicaties; dat bij het onderzoek van een asielaanvraag de ingeroepen feiten en gebeurtenissen in de mate van het mogelijke worden getoetst aan de hand van de algemene informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, dat de algemene situatie in het land van herkomst echter niet volstaat om een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken; dat zij tenslotte de bewering van verzoekster niet begrijpt, volgens welke de bestreden beslissing verkeerdelijk zou stellen dat er geen nieuwe elementen werden aangebracht, dat immers nergens in de aangevochten beslissing een dergelijke zinsnede vermeld staat;”

Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt hetgeen volgt:

“(...

De wet van 29.7.91 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve akten bepaalt dat de administratieve akte een uitdrukkelijke motivering dient te bevatten en een samenhangend geheel dient te vormen waarbij de overwegingen

worden weergegeven zowel in rechte als in feite die ten grondslag liggen aan de betrokken beslissing.

Door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die deden besluiten het dringend beroep als ongegrond af te wijzen, heeft de Commissaris-generaal zijn beslissing naar behoren gemotiveerd.

De aangevochten beslissing bevat een duidelijke weergave van de opgegeven feiten om te besluiten dat

- verzoeksters relaas aangaande beweerde problemen van na 1991 bevat vele, in de beslissing gedetailleerde, tegenstrijdigheden, die maken dat er geen geloof kan worden aan gehecht;
- met de problemen van voor 1991 kan anno 1998 geen rekening worden gehouden, gezien de, ook voor de joodse gemeenschap, drastische veranderde situatie in XXX;
- verzoekster zou blijkens haar relaas voornamelijk problemen hebben gehad met ene B., zodat deze problemen kunnen worden teruggebracht tot een persoonlijk conflict;
- verzoekster zou zich dan ook elders in XXX kunnen vestigen;
- er is geen sprake van overheidsvervolging en verzoekster kan niet aannemelijk maken dat zij bij geen enkele overheidsinstantie op bescherming kan rekenen;
- verzoekster legde tegenstrijdige verklaringen af i.v.m. het al dan niet bezitten en kunnen bekomen van persoonlijke documenten, en op de door haar uiteindelijk voorgelegde geboorteakte zou haar moeder haar R. origine hebben laten veranderen, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat zij bij terugkeer nog problemen zou kennen o.w.v. haar joodse origine, want deze wordt op geen enkel document meer vermeld.

Door in algemene bewoordingen te stellen dat bij de vertaling van haar verklaringen één en ander is misgelopen, zonder in concreto aan te duiden op welke punten de verklaringen van verzoekster onjuist zouden vertaald zijn, weerlegt verzoekster de door de Commissaris-generaal gedane vaststellingen nopens de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster niet.

Naar aanleiding van het ingeleide beroep werd door de Commissaris-generaal het dossier ter griffie van de Raad van State neergelegd, alwaar de verhoorverslagen kunnen worden nagezien en blijkt dat de Commissaris-generaal geenszins op onredelijke wijze de door verzoekende partij afgelegde verklaringen heeft beoordeeld.

Er blijkt wel degelijk rekening gehouden met de door verzoekster ingeroepen joodse origine, waaromtrent geoordeeld werd dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster bij haar terugkeer nog problemen zou kennen o.w.v. haar joodse origine, want deze wordt op geen enkel document meer vermeld.

Het middel is niet gegrond.";

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord hieromtrent nog stelt dat stukken zinnen verkeerd werden vertaald of gedateerd en dat “deze periode voor (haar) een zeer chaotische periode was, waarbij zij in wezen op de vlucht was voor jodenvervolging”;

2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar "besluiten" (laatste memorie) omtrent de tegenstrijdigheden nog stelt dat zij geen voorbehoud heeft geformuleerd (bij de vertaling) omdat zij niet wist dat dit kon, dat niemand haar tijdens het interview op dat recht heeft gewezen en ook dat het een “zeer chaotische periode” was waarbij zij terecht kwam in een vreemd land met vreemde gebruiken;

2.5. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat wat het hiervoor aangehaalde motief van de bestreden beslissing betreft -de aanwezigheid van tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen- de verzoekende partij in essentie aanvoert dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan, enerzijds, het feit dat de tolk "in wezen de juiste taal van verzoekster niet sprak", en, anderzijds, "bovendien de periode voor verzoekster een zeer chaotische periode was, waarbij hij in wezen op de vlucht was van her naar der wegdook en zich verborg voor de autoriteiten die hem wilden inlijven in hun leger";

Overwegende dat, wat de kritiek op de kwaliteit van het tolken betreft, uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken verklaart de R. taal machtig te zijn; dat zowel het verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken als dat voor de commissaris-generaal verliep in aanwezigheid van een tolk die de R. taal machtig is; dat de verzoekende partij het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken ondertekend heeft en verklaard heeft dat het overeenstemt met de inlichtingen die zij gegeven heeft; dat zij in haar verzoekschrift in dringend beroep geen opmerkingen heeft geformuleerd met betrekking tot een eventueel taalprobleem en ook uit het verhoorverslag voor de commissaris-generaal blijkt niet dat zij enige opmerking hieromtrent heeft gemaakt; dat zij bovendien nalaat aan te tonen welke communicatieproblemen zich hebben voorgedaan en in welke mate dit haar rechten heeft aangetast; dat op het bestuur niet de plicht rust de verzoekende partij te wijzen op het "recht" voorbehouden te formuleren; dat het aan de verzoekende partij toekomt, op straffe van haar recht verwerkt te zien, onmiddellijk te wijzen op discrepanties die ze meent vast te stellen naar aanleiding van een vertaling van haar relaas, dat bij gebrek aan bezwaren of

opmerkingen, derhalve de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing in redelijkheid kan voortgaan op de feitelijke elementen die uit de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partij blijken;

Overwegende dat de verzoekende partij verder niet duidelijk maakt wat zij bedoelt met het op de vlucht zijn voor inlijving in het leger; dat zij de tegenstrijdigheden probeert te verantwoorden door te stellen dat haar verklaringen dateren van een voor haar zeer chaotische periode; dat dit niet wegneemt dat zij een coherente verklaring kan afleggen zonder tegenstrijdigheden; dat immers de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen; dat derhalve de verzoekende partij niet aantoont dat de commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat de kritiek op het voornoemd motief niet tot het gegrond bevinden van het middel kan leiden;

Overwegende dat dit motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegrond middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen; dat de vordering dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénentwintig februari tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter,

W. GEURTS,

staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.